

ΕΡΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΜΕΝΟΣ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εραστής είναι ο προσφέρων ενεργά αγάπη (και γιατί όχι ανιδιοτελώς) και ερώμενος είναι αυτός που δέχεται αγάπη. Μιλάμε για τον θείο έρωτα, όπου ερώμενος είναι ο Θεός και εραστής ο άνθρωπος!

ΕΡΩΜΕΝΟΣ ΠΟΙΟΣ;

Όπως ανέφερε ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο Θεός είναι το άπειρο και το ακατάληπτο και τούτο μόνο καταληπτό, η απειρία και η ακαταληψία. Όμως εμείς ως περικυκλώσουμε τον Θεό, ίσως περιορίσουμε την ακαταληψία.

Αρχικά υπήρχε το κενό, το τίποτε, η απουσία ύλης, το μη Είναι. Αυτό ήταν και είναι συνεχές και αδιαίρετο, συνεπώς δεν έχει όρια, είναι άπειρο και δεν εμπίπτει στην εμπειρία. Δεν είναι καταληπτό, είναι απερινόητο, γιατί είναι απουσία ύλης!

Η ΕΝΔΕΛΕΧΕΙΑ

Θα έχετε ακούσει την Αριστοτελική λέξη ενδελέχεια. Σήμερα δεν την χρησιμοποιούμε, όμως και δεν την κατανοήσαμε. Είναι σύνθετη [έν(δον) +τέλος +έχω], έχω μέσα μου το τέλος, τον σκοπό δηλαδή. Αυτό λοιπόν που έχει μία νομοτέλεια, έχει την ενδελέχεια μέσα του.

Το κενό είχε μέσα του την ενδελέχεια, την θεία λέξη-έννοια του θείου Αριστοτέλη. Ήταν μία παθητική κατάσταση, το κενό διέπονταν από το τέλος, τον σκοπό. Ο σκοπός ήταν εν εαυτώ με το κενό, ενυπήρχε σ'αυτό και το διήπε και το κατηύθυνε. Δεν υπήρχε χώρος και χρόνος τότε.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ

Ο αόρατος σκοπός (που είναι η αναβάθμιση του κενού, δηλαδή του Θεού), δημιουργεί τον τανυσμό στο απουσία ύλης και αυτό γεννά τον Λόγο. Ο Λόγος είναι άυλος, είναι η λογική, ο τρόπος να υπάρχει κάτι και να εξελίσσεται, είναι ο τρόπος να σκέπτεται ένα ον και να είναι. Έτσι γεννήθηκε ο τρόπος του κενού!

Εύχομαι να αντιληφθείτε τι γράφεται και τι θα γραφεί. Θα βρεθείτε πολιορκητές του Τέλους!

ΟΙ ΠΛΑΚΕΣ ΤΟΥ CASIMIR

Στο πείραμα που προήλθε από το φαινόμενο που επινόησε ο Casimir, τοποθετήθηκαν παράλληλες, αγωγίμες, αφόρτιστες πλάκες, στο κενό, σε πολύ κοντινή απόσταση και ήλθθησαν. Θεωρήθηκε ότι διεγέρθηκε το κενό μεταξύ των πλακών, παράχθησαν ηλεκτρομαγνητικά κύματα και προκλήθηκε η έλξη.

Ο Λόγος, αυτός ο Λόγος, προσδιόρισε τις ιδιότητες του κενού. Τώρα σαν ένα άπειρο επίπεδο με πάχος απειροστικό, το κενό θα έχει την ιδιότητα της διέγερσης.

Εκατέρωθεν του επιπέδου αυτού, βρίσκεται πάλι κενό, χωρίς την ιδιότητα της διέγερσης, σαν να είναι οι πλάκες του Casimir και οι οποίες θα προκαλούν την διέγερση του επιπέδου που έχει την ιδιότητα αυτή.

Απειροστικά κενά του επιπέδου, θα κάνουν άλμα και θα διευθύνονται από την μία πλάκα- κενού του Casimir, στην άλλη πλάκα. Το απειροστικό άλμα είναι μία ετεροεμφάνιση του απειροστικού κενού, μεταξύ των πλακών του Casimir, οι οποίες είναι συνεχές και αδιαίρετο κενό. Εκεί στο απειροστικό πάχος του επιπέδου όπου γίνονται τα άλματα των απειροστικών κενών, διεξάγεται το παιχνίδι της ύλης και της ζωής! Το σύμπαν είναι ένα επίπεδο ολογράφημα όπως σε υπολογιστή, όπου το θέμα αναπτύσσεται σε τρεις διαστάσεις, πάνω σε επίπεδη οθόνη. Η Τρίτη διάσταση του βάθους είναι παραπλανητική!

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Το κενό που ύπνωτε, εξελίσσεται και γεννά τον Λόγο όταν τανυσθεί από την ενδελέχειά του και έτσι προσδιορίζεται το άπειρο επίπεδο όπου θα εκδηλωθούν τα απειροστικά άλματα του κενού. Εκατέρωθεν του επιπέδου αυτού, το συνεχές και αδιαίρετο κενό δρα σαν τις πλάκες του Casimir.

Οι απειροστικές κινήσεις δεν είναι ισοταχείς και ίσες σε μέγεθος και όταν εκδηλωθούν κατάλληλα, δημιουργούν την ύλη, το σύμπαν των τριών διαστάσεων. Ένας ποταμός ρέει διαρκώς ανάμεσα σε δύο φράχτες παράλληλους, το νερό ρέει ενδιάμεσα ενώ έξω από τους φράχτες υπάρχει ακινησία.

Μέσα στο επίπεδο της ύλης και της ζωής όμως, πραγματοποιείται για πρώτη φορά η συνείδηση. Συνείδηση είναι η γνωστική κατάσταση που προέρχεται από την λογική πλοκή των ιδεών, την σκέψη δηλαδή. Προφανώς υπάρχει η αναγκαιότητα των ιδεών και οι ιδέες εκπορεύτηκαν διά μέσου του Λόγου από το κενό, όταν δημιουργήθηκε το επίπεδο ύλης διέγερσης του κενού. Ο Θεός εξελίχθηκε και η ύλη, το επίπεδο σύμπαν διαρκώς εξελίσσεται και υπακούει στην ενδελέχεια του κενού.

Ο ΣΚΟΠΟΣ

Η άυλη συνείδηση πραγματοποιείται στην γειτονιά της ύλης και με την επενέργειά της, μέσα στο επίπεδο σύμπαν. Η συνείδηση πραγματοποιείται όταν κινείται το κενό, όταν υπάρχουν απειροστικά άλματα του κενού.

Δίπλα στην συμπαντική συνείδηση που πραγματοποιείται, υπάρχει η ατομική συνείδηση του ανθρώπου, από όταν αυτός άρχισε να υπάρχει. Η στυνείδηση του ανθρώπου τείνει στην συνείδηση του Θεού και η τάση αυτή θα οδηγήσει στο άλμα, στην εξέλιξη, στο πέρασμα της συνείδησης στο ακίνητο, συνεχές και αδιαίρετο κενό!

Το κακό που υπάρχει στο Είναι, έχει λόγο ύπαρξης μόνο μέσα στην ύλη και δεν θα πάρει το διαβατήριο στην αιώνια κατάσταση του ενσυνείδητου ακίνητου κενού. Στον «χώρο» εκείνο, τα πάντα θα εξαγνισθούν και το κακό θα μοιάζει σαν ένας εκπαιδευτής που εκλείανε τις συνειδήσεις και ήταν απαραίτητος όρος του πεπερασμένου.

ΕΚΘΑΜΒΟΣ

Βλέποντας αυτό το υπέρλαμπρο θέαμα των πλακών Casimir, θεωρώντας την ενδελέχεια του Τέλειου, συνειδητοποιώντας το επίπεδο σύμπαν των απειροστικών κινήσεων, κατανοώ ότι η φύση δεν μπορούσε να γίνει χωρίς μικρόβια, χωρίς οχετούς και βρωμίες, ότι η κοινωνία δεν μπορούσε να γίνει χωρίς πολέμους και αγριότητες!

Ο άνθρωπος είναι στεφανωμένος γιατί δραπετεύει από την φυλακή, το σπήλαιο του Πλάτωνα όπου το φως υπήρχε πίσω από τις πλάτες των φυλακισμένων και έβλεπαν πάντα την σκιά τους. Νοιώθει την ικανοποίηση της διαμόρφωσης της συνείδησης, είναι εραστής του ερώμενου Θεού και αισθάνεται σαν ο διεμβολητής της μετάπτωσης στην ενσυνείδητη κατάσταση του ακίνητου κενού και του Λόγου που θα διέπει την συνείδηση και τις ιδέες που θα κληροδοτήσει η γένεση της ύλης στο ακίνητο κενό!